

Súd: Okresný súd Dolný Kubín
Spisová značka: 6Csp/6/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5422200139
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Veselá
ECLI: ECLI:SK:OSDK:2022:5422200139.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dolný Kubín, sudkyňou JUDr. Janou Veselou, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom 851 02 Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpený: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom 851 02 Bratislava - mestská časť Petržalka, Pajštúnska 5, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: S., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XXX XX A., P. XXXX/XX, o zaplatenie 6.375,78 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

- I. Súd žalobu **z a m i e t a**.
- II. Žalovanému sa náhrada trov konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

1/ Žalobou, doručenou tunajšiemu súdu dňa 04.02.2022, žalobca žiadal, aby súd žalovaného zaviazal na zaplatenie sumy 6.375,78 eur spolu s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 5.985,06 eur od 10.11.2021 do zaplatenia.

2/ Žalobu odôvodnil tým, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok, uzavretej podľa § 524 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka dňa 09.11.2021 medzi postupcom T. (ďalej len „postupca“) a žalobcom, postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanému. Žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky, napriek písomnej výzve postupcu, v nepretržitom omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní. Postupca uzatvoril so žalovaným dňa 21.06.2018 zmluvu č. XXXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva“), ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky postupcu v znení ich dodatkov (ďalej len „VOP“). Na základe zmluvy postupca poskytol žalovanému peňažné prostriedky. Podmienky čerpania peňažných prostriedkov, podmienky splácania peňažných prostriedkov, podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti sú upravené v zmluve a vo VOP. Žalobca zastáva názor, že zmluva obsahuje všetky znaky a spĺňa všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa ustanovenia § 497 až 507 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka a zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, resp. zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Podľa ustanovenia § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka „zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.“ Žalovaný napriek opakovaným výzvam postupcu, v ktorých ho postupca v súlade s ust. § 53 ods. 9 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka upozorňoval v lehote, nie kratšej ako 15 dní, na možnosť uplatnenia práva na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, neplnil v stanovených termínoch splátky, čím porušil svoju povinnosť podľa zmluvy. S ohľadom na skutočnosť, že žalovaný sa dostal do omeškania so splácaním úveru po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, pričom bol súčasne upozornený

v lehote, nie kratšej ako 15 dní, na možnosť uplatnenia práva na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, postupca v súlade s príslušnými ustanoveniami zmluvy a ust. § 53 ods. 9 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník vyhlásil podaním zo dňa 14.02.2019 mimoriadnu splatnosť úveru, pričom vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy. Pohľadávka žalobcu predstavovala ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky sumu vo výške 6.375,78 eur, ktorá pozostávala z istiny vo výške 5.985,06 eur, z riadneho úroku vo výške 343,77 eur, z úroku z omeškania vo výške 11,95 eur, z poplatkov vo výške 35,- eur a z poistenia splátok vo výške 0,- eur v súlade s prílohou k zmluve o postúpení pohľadávok, kde postupca deklaruje, že výška a špecifikácia pohľadávky uvedenej v predmetnej prílohe je generovaná bankovým systémom a predstavuje aktuálnu dlžnú sumu ku dňu postúpenia pohľadávky. Žalovaný po postúpení pohľadávky do dňa vyhotovenia žaloby nevykonal žiadne úhrady. Žalovaná suma predstavuje sumu vo výške 6.375,78 eur, pričom pozostáva z neuhradenej istiny úveru vo výške 5.985,06 eur, z neuhradeného riadneho úroku vo výške 343,77 eur, z neuhradeného úroku z omeškania vo výške 11,95 eur a z neuhradených poplatkov vo výške 35,- eur. Žalobca ohľadom uplatnených zmluvných úrokov k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti v sporoch s ochranou slabšej strany poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.07.2019 sp. zn. 6Cdo/113/2018 ako aj na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 07.08.2018 v spojených veciach C-96/16 a C-94-17, ktorý je obsiahnutý v právnej vete rozhodnutia: „v súvislosti s právnou otázkou, či veriteľ má po zosplatnení dlhu nárok na zmluvné úroky, dovolací súd dáva do pozornosti odvolaciemu súdu rozsudok Súdneho dvora (piatej komory) zo 7. augusta 2018 v spojených veciach C-96/16 a C-94/17, v ktorom sa uvádza, že cieľom úrokov z omeškania je sankcionovať nesplnenie svojej povinnosti dlžníkom splatiť úver v lehotách stanovených v zmluve, odradiť dlžníka od omeškania pri plnení jeho povinnosti a prípadne nahradiť veriteľovi škodu, ktorá mu vznikla z dôvodu omeškania s plnením peňažného záväzku, zatiaľ čo bežné úroky (úroky z poskytnutého úveru) majú naopak funkciu odplaty za poskytnutie peňažnej sumy zo strany veriteľa až do jej zaplatenia. Z týchto záverov tak vyplýva nielen záver o nároku na bežné úroky až do skutočného splatenia úveru, ale aj záver o možnosti kumulácie bežných úrokov a úrokov z omeškania.“ Žalobca si uplatňuje úrok z omeškania podľa ustanovenia § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka počnúc dňom 10.11.2021, t.j. dňom nasledujúcim po dni účinnosti postúpenia pohľadávky.

3/ Žalovanému bola žaloba (vrátane príloh) doručená dňa 01.04.2022, a to spolu s uznesením č. k. 6Csp/6/2022 - 56 zo dňa 28.03.2022, ktorým bol vyzvaný, aby sa v lehote 10 dní od doručenia žaloby k nej písomne vyjadril, a to či žalobcom uplatnený nárok uznáva alebo nie a v prípade, že ho neuznáva, nech uvedie vo vyjadrení rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu, označí a predloží ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení.

4/ Žalovaný sa k podanej žalobe nevyjadril.

5/ V nadväznosti na uvedené, súd na prejednanie veci nariadil pojednávanie na deň 31.05.2022, ktoré vykonal za neprítomnosti žalovaného, ktorý s takýmto postupom súdu vopred súhlasil (emailová správa na č. I. 72 spisu). Pojednávanie bolo odročené za účelom poskytnutia lehoty podľa § 181 ods. 4 CSP, o ktorú lehotu požiadal žalobca, aby mohol dodatočne reagovať na predbežný záver súdu o tom, že zmluva o úvere, pre absentujúci podpis žalovaného na nej, nespĺňa požiadavku písomnej formy (keď v danom čase žalobca netvrdil, že mala byť uzavretá elektronicky).

6/ Dňa 20.06.2022 žalobca súdu doručil vyjadrenie, v ktorom uviedol, že žalovaný uzatvoril s pôvodným veriteľom zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru s poistením pre fyzické osoby (ďalej ako „zmluva o úvere“) a túto zmluvu podpísal elektronicky. Podľa § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka písomný právny úkon je platný, ak je podpísaný konajúcou osobou; ak právny úkon robia viaceré osoby, nemusia byť ich podpisy na tej istej listine, ibaže právny predpis ustanovuje inak. Podpis sa môže nahradiť mechanickými prostriedkami v prípadoch, keď je to obvyklé. Pri skúmaní formy právneho úkonu (zmluvy o úvere) je potrebné vychádzať z úpravy zákona č. 266/2005 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku, ktorý predpokladá možnosť využitia finančnej služby prostriedkom diaľkovej komunikácie (najmä elektronickou poštou, telefónom, faxom, na základe adresného listu, ponukového katalógu a pod., viď § 2 písm. e/ zákona č. 266/2005 Z. z.). Zákon definuje zmluvu na diaľku ako zmluvu medzi dodávateľom a spotrebiteľom o poskytnutí finančnej služby výlučne prostredníctvom prostriedkov diaľkovej komunikácie (§ 2 písm. a/ zákona č. 266/2005 Z. z.). Za finančnú službu právna úprava pokladá okrem iného aj službu poskytovanú veriteľom, ktorý poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania (§ 2 písm. b/ bod. 7 zákona č. 266/2005 Z. z.); poznámka k uvedenému ustanoveniu odkazuje na § 3

zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý bol neskôr nahradený zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Zákon tak umožňuje pri dojednávaní finančných služieb na diaľku využiť aj moderné technológie, ako je internet. Tento spôsob možno v súčasnosti považovať za úplne bežný, obvyklý, rýchly a štandardný, z ktorého dôvodu nemožno od strán pri kontraktácii vyžadovať vyhotovenie zmluvy v listinnej forme s vlastnoručným podpisom (ktorý zákon ani nepredpisuje), pretože by to poprelo zmysel predmetnej úpravy. Žalobca poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8SŽi 3/2010 zo dňa 20.01.2011, podľa ktorého „pod pojmom elektronický podpis je nevyhnutné okrem zákonnej definície (§ 3, § 4 zákona č. 215/2002 Z. z. o elektronickom podpise v znení neskorších predpisov) zaradiť aj také formy elektronického podpisu, ktoré zákon nedefinuje, ako napr. jednoduché uvedenie mena a priezviska odosielateľa na záver e-mailovej komunikácie, alebo podpisový vzor, ktorý sa automaticky pripojí k odosielanej e-mailovej správe, alebo akékoľvek iné znaky a označenia, ktoré zmluvné alebo iné strany považujú za identifikačný kód, v súlade s ktorým sú schopné identifikovať odosielateľa. Predmetné druhy elektronických podpisov je nevyhnutné považovať za elektronický podpis v zmysle významu tohto pojmu.“ Žalobca dopytoval pôvodného veriteľa za účelom odôvodnenia dátumu podpisu na zmluvu. Pôvodný veriteľ uviedol nasledovné: Ide o skupinu elektronicky uzatvorených zmlúv kde banka chybou v informačnom systéme vyplnila zlý dátum uzatvorenia zmluvy. Správny dátum je 21.08.2017, t. j. dátum čerpania. Iné vyhotovenie zmluvy už banka nevytvorila. Keďže skutočnosť, že vyššie uvedené uzatvorenie zmluvy nebolo protistranou rozporované, v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP je toto tvrdenie potrebné považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenie. Podľa uznesenia Krajského súdu v Trnave zo dňa č. k. 24Co/152/2018 - 90, „Nová právna úprava v ustanovení § 150 Civilného sporového poriadku zakotvuje tzv. povinnosť tvrdenia, teda procesnú povinnosť, ktorej nespĺnenie je sankcionované procesnými prostriedkami, predovšetkým vo forme rýchlej straty sporu. Strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Porušenie povinnosti tvrdenia sa považuje za procesnú pasivitu strany sporu, ktorá má za následok procesnú sankciu vo forme buď nespornosti nepopretých skutkových tvrdení protistrany (§ 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku) alebo neúčinnosti ne kvalifikovaného popretia skutkového tvrdenia protistrany (§ 151 ods. 2 Civilného sporového poriadku). Koncentrácia konania predstavuje efektívny. (...) Uvedená otázka doručenia písomnej výzvy banky klientovi na plnenie peňažného záväzku, s ktorým je klient v omeškaní nepretržite dlhšie ako 90 dní, je otázkou skutkovou a odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvej inštancie v konaní pri posúdení existencie písomnej výzvy a jej doručenia bol povinný v zmysle ustanovenia § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku vychádzať z nesporných skutkových tvrdení, t. j. z tvrdení strany (žalobcu), ktoré protistrana (žalovaní) výslovne nepopreli (preto sa považujú za nesporné). V tejto súvislosti treba poukázať opakovane na skutočnosť, že žalovaní existenciu a doručenie písomnej výzvy nepopreli. Je neprípustné, aby súd prvej inštancie bez spochybnenia skutkových tvrdení žalobcu žalovanými, tieto sám vlastnou činnosťou spochybňoval bez riadneho dokazovania na pojednávaní.“ Podľa rozsudku Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 9CoCsp/90/2020 z 25.01.2022: „Vyššie uvedené kritériá súd vyhodnocuje na základe skutkových zistení, ktoré pred vydaním rozhodnutia vo veci samej vyvodzuje v kontradiktórnom civilnom procese (čl. 8 základných princípov CSP) predovšetkým z tvrdení prednesených stranami počas konania. Ak strana takéto tvrdenia prednesie a protistrana ich nepoprie, platí, že sa na účely rozhodnutia vo veci považujú za nesporné (§ 151 ods. 1 CSP). Nesporné skutočnosti sa potom ďalej ani nedokazujú, pretože by to bolo v rozpore so zásadou hospodárnosti konania (čl. 17 základných princípov CSP). Žalovaná na pojednávaní tvrdila, že jej zárobok u spoločnosti Z. je 420,- Eur v čistom. Vyživovaciú povinnosť nemá. Býva v podnájme, za ktorý platí 200,- Eur mesačne vrátane energií a zamestnaním spláca jednu exekúciu 60,- Eur mesačne. Prejavila ochotu splácať dlh v splátkach, v tomto zmysle aj v minulosti navrhla schváliť súdny zmier, ale vzhľadom na svoje pomery žiadala mesačnú splátku určiť v sume 20,- eur. Tieto tvrdenia žalovanej žalobca nepoprel. Je síce pravda, že pojednávania, na ktorom žalovaná tieto tvrdenia predniesla, sa nezúčastnil, ale bol riadne a včas predvolaný, svoju neúčasť ospravedlnil pracovnou zaneprázdnenosťou a o jeho odročenie nepožiadal. Zo žalobcovho postoja je teda zrejmé, že bol uzrozumený s tým, že prípadné skutkové tvrdenia žalovanej prednesené na pojednávaní nebude mať možnosť poprieť a budú sa považovať za nesporné. Vychádzajúc z vyššie uvedených pomerov žalovanej (žalobcom nepopretých) s prihliadnutím na výšku plnenia, prejavenu snahu žalovanej záväzok čo najskôr splniť, i na skutočnosť, že umožnenie žalovanej uhradiť predmetný dlh v splátkach nemôže žalobcu, ako právnickú osobu, ktorej predmetom činnosti je poskytovanie úverov vo veľkom objeme, nijako citeľne poškodiť, odvolací súd bol názoru, že boli splnené podmienky na výnimočné umožnenie žalovanej uhradiť dlh v primeraných splátkach. V danom prípade bolo ale nevyhnutné zohľadniť, že podľa zaužívanej súdnej praxe by mal byť dlh uhradený splátkami najneskôr v horizonte troch rokov. Súdom prvej inštancie umožnené splátky po 20,- eur mesačne by zabezpečili úhradu istiny až po viac ako 7 rokoch. Pokiaľ sa vezme do

úvahy aj povinnosť žalovanej splácať príslušenstvo, celkový čas splácania sa ďalej neúmerne predĺži. Po zohľadnení všetkých rozhodných hľadísk odvolací súd rovnako ako prvoinštančný považoval za odôvodnené umožniť žalovanej uhradiť predmetný dlh v splátkach, no súdom prvej inštancie určené splátky po 20,- eur mesačne nepovažoval vzhľadom na všetky zohľadnené okolnosti prípadu za primerané a spravodlivé. Ako primerané a spravodlivé vyhodnotil odvolací súd mesačné splátky po 60,- eur, pretože splátkami v takejto výške sa dlh žalovanej (1.823,40 eur istina + 318,96 eur úroky z omeškania za 4,5 roka) zaplatí približne do troch rokov. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku I (týkajúcej sa splatnosti priznanej pohľadávky) podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalovanej povolil zaplatiť dlh (1.823,40 eur spolu s úrokom z omeškania v sadzbe 8 % ročne zo sumy 886,53 eur od 24.06.2017 až do zaplatenia) žalobcovi v mesačných splátkach po 60,- eur splatných do posledného dňa v mesiaci počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia (výrok I).“ Podľa uznesenia Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 19CoCsp/44/2021 z 27.10.2021: „Súd prvej inštancie bez nariadenia pojednávania môže vec prejednať a rozhodnúť súčasne len za podmienky, že bol náležite zistený skutkový stav veci na základe stranami predložených listín, lebo nimi boli preukázané všetky medzi stranami sporné skutkové okolnosti, významné pre právne posúdenie veci. Skutkové tvrdenia strán nie sú sporné, takýto záver môže súd prijať iba v prípade, že všetky rozhodujúce skutočnosti budú zhodnými, resp. nespornými tvrdeniami strán a nimi predloženými listinami náležite preukázané, a že teda podkladom pre rozhodnutie nebude nespĺnená povinnosť tvrdenia alebo neunesenie dôkazného bremena tak, ako je to v danom prípade. Skôr, ako súd v sporovom konaní pristúpi k vykonávaniu dôkazov, identifikuje, ktoré skutkové tvrdenia strán sporu sú sporné a ktoré sú nesporné, čo má zásadný význam pre ďalší procesný postup súdu. Ak sú skutkové tvrdenia strán sporu sporné, je povinnosťou súdu vyhodnotiť ich pravdivosť na základe vykonaných dôkazov, dôkazy na preukázanie nesporných skutkových tvrdení strán súd nevykonáva. Nesporné skutkové tvrdenia si súd osvojí ako zistený skutkový stav, z ktorého vychádza v meritórnom rozhodnutí. Pokiaľ súd v danej veci chcel vychádzať z nepopretých skutkových tvrdení žalobcu, oprávňovalo ho to len k tomu, aby žalobe vyhovel a nie k jej zamietnutiu. V danej veci súd prvej inštancie nevyhodnotil tvrdenia žalobcu ako nesporné, naopak, vykonával dokazovanie bez nariadenia pojednávania a následne uzavrel, že žalobca dôkazné bremeno neunesol a svoje skutkové tvrdenia nepreukázal, preto žalobu zamietol. Takýto procesný postup sa prieči citovaným ustanoveniam Civilného sporového poriadku ako i základným princípom Civilného sporového poriadku, na ktoré súd prvej inštancie nedôvodne poukazoval. Odvolací súd zastáva názor, že pokiaľ žalobca ako strana sporu nesplnil svoju dôkaznú povinnosť (takýto je záver súdu prvej inštancie) tým, že nepredložil všetky dôkazy na preukázanie svojich tvrdení alebo súd prvej inštancie zistil rozpory medzi skutkovými tvrdeniami zo žaloby a žalobcom predloženými listinnými dôkazmi, mal v danej veci tieto vady odstraňovať (výzvou na odstránenie väd podania v zmysle § 129 CSP, pokiaľ sa súdu prvej inštancie javilo podanie nezrozumiteľné), resp. postupom podľa § 181 CSP (predbežné právne posúdenie veci). Pokiaľ v danej veci bez nariadenia pojednávania rozhodol, nebol jeho procesný postup správny, znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ktorý nedostatok nie je možné napraviť odvolacím súdom. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.“ Podľa uznesenia Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 9CoCsp/19/2020 z 26.07.2021: „Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle § 297 písm. b/ CSP. Jeho pozornosti však uniklo, že podľa uvedeného ustanovenia možno postupovať iba za predpokladu, že skutkové tvrdenia strán nie sú sporné. Súdom prvej inštancie však žalobu žalobcu zamietol z dôvodu, že žalobca podľa jeho názoru uplatnený nárok nepreukázal, teda zjavne vychádzal z toho, že skutkové tvrdenia strán sú sporné. Ak bol súd prvej inštancie názoru, že žalobca uplatnený nárok nepreukázal, potom mal vo veci nariadiť pojednávanie. Zo spisu vyplýva, že žalovanej bola žaloba s prílohami doručená, pričom žalovaná sa k žalobe nevyjadřila a skutkové tvrdenia žalobu uvedené v žalobe teda nespochybnila ani nepoprela. Za tohto stavu treba prisvedčiť žalobcovi, že do úvahy prichádzala aplikácia právnej domnienky uvedenej v § 151 ods. 1 CSP. Súdom prvej inštancie tak svojím nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobkyni, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.“ Podľa rozsudku Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 25Co/12/2021 z 26.10.2021: „Odvolací súd mal za to, že žalovaný tvrdenie žalobcu, že odoslal výzvu žalovanému, ktorá obsahovala oznámenie o omeškaní žalovaného s úhradou úveru v priebehu prvoinštančného konania kvalifikovaným spôsobom nepoprel. Žalovaný počas celého prvoinštančného konania netvrdil, že mu žalobca predmetnú výzvu nedoručil, takže v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP sa doručenie považuje za nesporné, nakoľko žalovaný doručenie mu výzvy výslovne nepoprel. Prvýkrát uviedol, že žiadnu písomnú výzvu banky do dnešného

dňa neobdržal až v odvolaní, avšak odvolací súd už na toto vyjadrenie neprihliadal, nakoľko prostriedky procesného útoku a procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Súd na toto ustanovenie prihliadal, aj keď sa jedná o spotrebiteľský spor, nakoľko žalovaný bol v tomto konaní zastúpený advokátom. Tvrdenie žalovaného v odvolaní, že mu žalobca výzvu nedoručil odvolací súd považoval za novotu v odvolacom konaní. Mal za to, že nebola splnená ani jedna z podmienok uvedených v § 366 CSP, preto na toto tvrdenie neprihliadal.“ Žalobca poukazuje na skutočnosť, že pri dohode o plnení dlhu v splátkach môže veriteľ od dlžníka žiadať vždy len splnenie príslušnej splátky, ktorá sa stane splatnou (zročnou). Každá zo splátok tak predstavuje samostatné plnenie a preto pre každú z nich plynie trojročná premlčacia doba podľa § 103 Občianskeho zákonníka samostatne. Občiansky zákonník ďalej v ustanovení § 565 umožňuje, aby sa veriteľ s dlžníkom dohodli, že ak sa nesplní niektorá splátka, môže veriteľ uplatniť právo na zosplatenie celého dlhu (tzv. strata výhody splátok). Veriteľ v takom prípade môže žiadať o zaplatenie celého dlhu, avšak toto svoje právo môže uplatniť len do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky, v opačnom prípade toto právo zaniká. Ak toto právo veriteľ uplatní, trojročná premlčacia doba, pokiaľ ide o celý zostávajúci dlh, začína plynúť odo dňa splatnosti splátky, pre nesplnenie ktorej došlo k vyhláseniu splatnosti celého dlhu. Ak však veriteľ toto právo nevyužije a ďalšia splátka sa stane splatnou, potom toto právo zaniká a vzniká mu až v prípade, ak dlžník nezaplatí ani túto, ďalšiu splátku dlhu. Podľa ust. § 101 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj „Občiansky zákonník“): Pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka: Ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Podľa ust. § 103 Občianskeho zákonníka: Ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. Podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. V súvislosti s premlčaním nároku žalobca na tomto mieste zdôrazňuje, že neuplatnenie práva podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky spôsobuje zánik tohto práva veriteľa. V posudzovanom prípade bolo preukázané, že žalovaný bol v čase vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru (podaním zo dňa 14.02.2019) v omeškaní s plnením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace. Keďže však právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť zaniká splatnosťou najbližšie nasledujúcej splátky, potom mimoriadna splatnosť úveru nemohla byť v posudzovanom prípade vyhlásená pre nezaplatenie splátky prvej splatnej. Oprávnenie žalobcu vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pre nezaplatenie tejto splátky totiž zaniklo v súlade s ust. § 565 Občianskeho zákonníka splatnosťou ďalšej splátky úveru. Zároveň je potrebné uviesť, že ak by žalobca pre nesplnenie tejto splátky vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, potom by porušil ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, nakoľko žalovaný nebol v tom čase v omeškaní po dobu dlhšiu ako 3 mesiace. Z uvedených dôvodov je zjavné, že v prípade, ak žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru podaním zo dňa 14.02.2019 - toto svoje právo uplatnil v súlade s ust. § 565 Občianskeho zákonníka pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 20.01.2019 a zároveň toto svoje právo uplatnil v súlade s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka po omeškaní spotrebiteľa s platením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace. V zmysle ustanovenia §1 zákona 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony: Lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva, a) v čase odo dňa účinnosti tohto zákona do 30. apríla 2020 neplynú, b) ktoré uplynuli po 12. marci 2020 do dňa účinnosti tohto zákona, sa neskončia skôr ako za 30 dní po nadobudnutí účinnosti tohto zákona. V zmysle ustanovenia § 8 zákona 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony: Lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva, a) v čase odo dňa účinnosti tohto zákona do 28. februára 2021 neplynú, b) ktoré uplynuli po 31. decembri 2020 do dňa účinnosti tohto zákona, sa neskončia skôr ako za 30 dní po nadobudnutí účinnosti tohto zákona. V zmysle vyššie uvedených ustanovení premlčacie lehoty v dňoch od 27.03.2020 do 30.04.2020 (35 dní) a od 19.01.2021 do 28.02.2021 (41 dní), teda spolu 76 dní neplynuli. Uvedené obdobia kvázi „predlžujú“ plynutie premlčacej doby o 76 dní, pričom ide o tzv. pretrhnutie premlčacej doby, ktorá prestala plynúť z dôvodu mimoriadnych opatrení a po ich opadnutí

pokračovalo plynutie premlčacej doby vo zvyšnej časti. V posudzovanom prípade teda došlo v súlade s ust. § 565 Občianskeho zákonníka a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru pre nesplnenie splátky splatnej dňa 20.01.2019. Premlčacia doba pre všetky splátky splatné po 20.01.2019 tak začala v súlade s § 103 Občianskeho zákonníka plynúť od zročnosti splátky, pre nesplnenie ktorej došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru (v posudzovanom prípade od splátky splatnej dňa 20.01.2019) a uplynula by najskôr dňa 06.04.2022 (20.01.2019 + 3 roky a 76 dní počas, ktorých v priebehu predchádzajúcich 3 rokov premlčacia lehota neplynula v súvislosti s mimoriadnymi opatreniami). Keďže žaloba bola na súde podaná dňa 04.02.2022, žalobca má za to, že svoj nárok uplatnil na súde pred uplynutím premlčacej doby. Vzhľadom na uvedené žalobca zastáva názor, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnenej sumy spolu s príslušným úrokom z omeškania, nakoľko nárok uplatnený žalobou nemožno považovať za premlčaný. Na tomto mieste žalobca poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25.5.2020, 15CoCsp/13/2020 „Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Správne konštatoval odvolateľ v odvolaní, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti pohľadávky je právom veriteľa, je na ňom, či ho využije, musí však toto právo uplatniť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. V prejednávacom prípade k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru zo zmluvy zo dňa 08.02.2010 v znení jej dodatkov došlo ku dňu 27.07.2016 (č. I. 87 spisu), podľa zmluvy o splátkovom úvere boli splátky od 9/2010 splatné k 15. dňu v kalendárnom mesiaci, takže vyhláseniu mimoriadnej splatnosti bezprostredne predchádzala v prejednávacom prípade splátka splatná dňa 15.07.2016, pri ktorej trojročná premlčacia doba by uplynula až dňa 15.07.2019.“ V tejto súvislosti žalobca poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 12.04.2017, 17Co/228/2016 „Pri mnohosti omeškaných splátok a následnej zročnosti celého dlhu je potrebné za nesplnenú splátku, odo dňa zročnosti, ktorej začne plynúť premlčacia doba, považovať splátku, ktorá bezprostredne predchádza zročnosti celého dlhu. Pokiaľ totiž nenastane zročnosť celého dlhu, stávajú sa jeho splátky splatné postupne. Pokiaľ by následná zročnosť celého dlhu mala mať za následok začiatok plynutia premlčacej doby celého dlhu od prvej omeškanej splátky, tak ako to vyplýva z napadnutého rozhodnutia, posunul by sa začiatok plynutia premlčacej doby pred okamžik splatnosti všetkých omeškaných splátok nasledujúcej po prvej z nich. Ad absurdum, pokiaľ by došlo k zročnosti celého dlhu po viac ako troch rokoch (§ 101 Občianskeho zákonníka) od prvej omeškanej splátky, bolo by dôsledkom zročnosti premlčanie celého dlhu. Takýto následok je neprípustný, pretože inštitút zročnosti celého dlhu, ako strata výhody splátok, predstavuje sankciu pre dlžníka a prostriedok ochrany veriteľa. Nemôže tak mať pre veriteľa uvedený nepriaznivý následok.“ Uznesenie Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 7Co/141/2017 z 28.03.2018: „Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie správne právny vzťah medzi účastníkmi konania posúdil ako vzťah spotrebiteľský, na ktorý treba aplikovať normy spotrebiteľského práva a v tomto smere svoje rozhodnutie aj riadne odôvodnil. Nesprávne však vyhodnotil oprávnenie banky vyplývajúce zo VOP najmä v bode 17.1 a 17.2 ako povinnosť banky využiť tieto možnosti. Uvedený článok 17.2 VOP tak upravuje oprávnenie banky (možnosť) odstúpiť od zmluvy v prípade nesplnenia povinností uvedených pod bodom 17.2 písm. a/ až g/, a článok 17.1. umožňuje banke vypovedať zmluvu bez uvedenia dôvodu. Uvedené oprávnenia nie sú povinnosťou banky, to znamená, že banka ho môže využiť, ale nemusí, a teda nie je možné jej toto oprávnenie dať za povinnosť. Ak teda žalovaní zaplatili poslednú splátku 04.06.2008 a so zaplatením ďalšej splátky bol v omeškani viac ako 10 dní (bod 7.6.) bola banka oprávnená podľa VOP vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, prípadne využiť aj ďalšie možnosti uvedené vo VOP. Ak však žalobca toto svoje oprávnenie nevyužil, nemožno počiatok plynutia premlčacej doby posúdiť tak, ako to urobil súd prvej inštancie, preto je tento jeho záver nesprávny.“ Uznesenie Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 5Co/114/2017 z 28.04.2017: „Ak dlžník plnil v splátkach, nezaplatenie jednej alebo viacerých splátok v čase ich splatnosti nespôsobuje bez ďalšieho splatnosť celého dlhu. Každá zo splátok totiž predstavuje samostatný dlh, ktorý veriteľ môže samostatne uplatňovať na súde. Súčasťou podmienok splatnosti jednotlivých splátok môže byť i určenie, že pre nesplnenie niektorej splátky je veriteľ oprávnený žiadať celý zvyšok pohľadávky naraz (§ 565 OZ). Ide tu tak o podmienenú výhodu splácať dlh v splátkach, ktorá spočíva v tom, že dlžník dodrží splátky. Ak dlžník nedodrží dohodu o včasnom splnení dohodnutých splátok alebo súdne rozhodnutie o povolení splátok, stráca výhodu splátok za predpokladu, že veriteľ požiadala o zaplatenie celej pohľadávky, resp. nezaplateného zvyšku pohľadávky naraz. Uplatnenie práva na zaplatenie celej pohľadávky je v právomoci veriteľa, ktorý toto právo môže, ale nemusí uplatniť. Stratu výhody splátok musí veriteľ dlžníkovi oznámiť, prípadne uplatniť na súde podaním žaloby. Splatnosť celej pohľadávky tak nenastáva priamo zo zákona, ale záleží na veriteľovi, či si toto právo uplatní, teda či vyzve dlžníka na zaplatenie celého zvyšku dlhu. Toto svoje právo požadovať zaplatenie celej pohľadávky z dôvodu straty výhody

splátok je časovo obmedzené tak, že veriteľ ho môže použiť najneskôr do splatnosti najbližšej ďalšej splátky. Ust. § 565 OZ o strate výhody splátok je modifikované vo vzťahu k plneniu zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach od 01.11.2008, kedy nadobudol účinnosť zák. č. 379/2008 Z. z. tak, že veriteľ je v prípade nesplnenia niektorej splátky oprávnený požadovať od dlžníka zaplatenie celého zvyšku pohľadávky najskôr po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Pokiaľ ide o premlčanie splátok platí, že premlčacia doba tu začína plynúť osobitne vo vzťahu ku každej splátke odo dňa jej splatnosti a premlčacia doba ohľadne celej pohľadávky v prípade straty výhody splátok začína plynúť odo dňa splatnosti nezaplatennej splátky... ..Odvolací súd poukazujúc na uvedené skutočnosti poznamenáva, že námietky žalobcu uvedené v odvolaní, že premlčacia doba pre všetky splátky splatné po tom, čo sa pre nezaplatenie niektorej zo splátok stal zročným celý dlh, začala plynúť odo dňa zročnosti nesplnenej splátky, pre nesplnenie ktorej došlo k zročnosti celého dlhu a pre splátky splatné pred zročnosťou celého dlhu plynie samostatná premlčacia doba odo dňa ich splatnosti, sú opodstatnené.“ Podľa uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 11Co/13/2018 z 26.09.2018: „Záver súdu prvej inštancie o tom, že premlčacia doba zosplatneného dlhu začala plynúť odo dňa zročnosti poslednej splátky zakladajúcej právo veriteľa žiadať predčasné splatenie dlhu, teda od 15.07.2013, je v rozpore s ustanovením § 103 Občianskeho zákonníka. Podmienkou aplikácie jeho druhej vety je totiž zročnosť celého dlhu (vyvolaná postupom podľa § 565 v spojení s § 53 ods. 8 Občianskeho zákonníka) v dôsledku nesplnenia niektorej zo splátok; nepostačujúca je možnosť veriteľa vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Okresný súd neskúmal, pre nezaplatenie ktorej splátky žalobca pristúpil k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru.“ Podľa rozsudku Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 11CoCsp/78/2020 zo 07.04.2021: „Pri uvedení si dosahu novozavedeného ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka na usporiadanie vyplývajúce z úpravy ust. § 103 v spojení s ust. § 565 Občianskeho zákonníka, ktoré v historických súvislostiach možno považovať za pôvodné (až na systematické zaradenie § 565), jeho podstata spočíva na dvoch základných premisách. Tou prvou je pravidlo, podľa ktorého môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky len do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky (§ 565 veta druhá Občianskeho zákonníka), z čoho vyplýva, že z hľadiska ust. § 103 veta druhá Občianskeho zákonníka sa môže stať dlh zročným vždy len z dôvodu nezaplatenia poslednej z už zročných splátok. To potom znamená, že zosplatnený dlh sa podľa tejto úpravy premlčuje od splatnosti v poradí najmladšej splátky, nech by už bol rozsah omeškania akýkoľvek, s tým, že skôr splatné splátky sa podľa prvej vety tohto zákonného ustanovenia premlčujú samostatne vždy odo dňa ich splatnosti. Druhým významným prvkom usporiadania vyplývajúceho z kumulatívnej aplikácie § 103 a § 565 Občianskeho zákonníka je, že predpoklad pre zosplatnenie úveru spočíva len v právnej skutočnosti nesplnenia úverovej splátky. V tomto interpretačnom ponímaní, môže veriteľ v prvý deň omeškania dlžníka so zaplatením splátky vyvolať predčasnú splatnosť ostávajúceho dlhu a v tento deň si ho aj uplatniť na súde. Je preto len logické, že práve v tento deň podľa ust. § 103 veta druhá Občianskeho zákonníka začína plynúť premlčacia doba pre uplatnenie zosplatnenej časti záväzku. Otáznym teda je, či a ak áno, aký dosah na toto usporiadanie má § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ktoré v prípade spotrebiteľských zmlúv zaviedlo podmienku pre aplikáciu ust. § 565 Občianskeho zákonníka, a teda pre právnu možnosť veriteľa žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, v podobe 3 mesiace trvajúceho omeškania s jej zaplatením. Pri hľadaní udržateľného interpretačného riešenia právnej situácie, ktorá nastúpila po zavedení ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, je potrebné mať na zreteli, že hoc sa to na prvý pohľad nemusí takto javiť, nesplnenie úverovej splátky, má z hľadiska naplnenia hypotézy ust. § 103 Občianskeho zákonníka v spotrebiteľských vzťahoch samo o sebe predsa len iný právny význam. Pokiaľ totiž uvedené zákonné ustanovenie vo všeobecnosti počíta so zosplatnením úveru z dôvodu nesplnenia splátky (v prvý deň omeškania so zaplatením splátky môže veriteľ zosplatniť úver a uplatniť si celú úverovú pohľadávku na súde), v prípade spotrebiteľských vzťahov sa k právnej skutočnosti nesplnenia úverovej splátky musí pripojiť aj právna udalosť uplynutia troch mesiacov od omeškania s jej zaplatením. S takouto ďalšou okolnosťou však ust. § 103 Občianskeho zákonníka (rovnako ako ani § 565 Občianskeho zákonníka) explicitne nepočíta a z už uvedených argumentov podľa názoru odvolacieho súdu vyplýva, že ňou upravené usporiadanie nemožno na spotrebiteľské vzťahy bez logickej korektúry vzťahovať. Preto sa odvolací súd domnieva, že priama aplikácia tohto zákonného ustanovenia je na spotrebiteľské záväzky nepatričná a že je preto potrebné vyjsť z toho, že premlčacia doba v prípade zosplatneného spotrebiteľského záväzku plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz v zmysle ust. § 101 Občianskeho zákonníka. Takýmto myšlienkovým postupom možno podľa názoru odvolacieho súdu vyvodiť, že premlčacia doba vo vzťahu k zosplatnenej časti spotrebiteľského dlhu začína plynúť vždy 3 mesiace po splatnosti každej z postupne omeškaných splátok. Zároveň tento spôsob právneho posúdenia umožňuje vyriešiť interpretačnú dilemu tiež ohľadne použiteľnosti § 565

veta druhá Občianskeho zákonníka, vylúčenie ktorého práve v spotrebiteľských vzťahoch paradoxne nedáva žiaden zmysel, nakoľko je pre spotrebiteľa celkom zrejme priaznivé, a to v tom smere, že právo zosplatiť úver môže veriteľ uplatniť vždy len najneskôr do dňa splnenia zákonných podmienok pre zosplatenie úveru vo vzťahu k ďalšej úverovej splátke, k čomu dochádza nie len splatnosťou ďalšej splátky, ale zároveň uplynutím troch mesiacov od jej splatnosti. Inak povedané, rovnaké účinky, aké ust. § 103 Občianskeho zákonníka pripisuje nezaplateniu splátky a ust. § 565 uvedeného zákona zročnosti splátky nasledujúcej, je potrebné v spotrebiteľských vzťahoch, a teda v súvislosti s ust. § 53 ods. 9 tohto zákona, vidieť v spojení zročnosti splátky (nezaplatení splátky) a uplynutí určeného času pre možnosť zosplatenia spotrebiteľského záväzku. Po premietnutí týchto všeobecných východísk na posudzovanú vec odvolací súd uzavrel, že všeobecná trojročná premlčacia doba pre uplatnenie zosplatennej časti úveru v danom prípade začala plynúť 3 mesiace po dni nasledujúcom po splatnosti splátky za mesiac január 2016 (splatná 15.01.2016), a že nakoľko k uplatneniu nároku na súde dňa 03.01.2019 došlo ešte pred jej uplynutím (16.04.2019), k premlčaniu práva zodpovedajúceho zosplatenému úverovému záväzku nedošlo.“ Podľa uznesenia Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 11CoCsp/5/2020 z 25.03.2021: „Podstata interpretačnej nesprávnosti súdu prvej inštancie má podľa názoru odvolacieho súdu pôvod v nevedomení si dosahu novozavedeného § 53 ods. 9 OZ na usporiadanie vyplývajúce z úpravy ust. § 103 v spojení s § 565 OZ, ktoré v historických súvislostiach možno považovať za pôvodné (až na systematické zaradenie § 565), dlhodobo zaužívané a v praxi jednotne chápané. Jeho podstata spočíva na dvoch základných premisách. Tou prvou je pravidlo, podľa ktorého veriteľ môže žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky len do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky (§ 565 veta druhá OZ), z čoho vyplýva, že z hľadiska ust. § 103 veta druhá OZ sa môže stať dlh zročným vždy len z dôvodu nezaplatenia poslednej z už zročných splátok. To potom znamená, že zosplatený dlh sa podľa tejto úpravy premlčuje od splatnosti v poradí poslednej (najneskôr zročnej) splátky, nech by už bol rozsah omeškania akýkoľvek, s tým, že skôr splatné splátky sa podľa prvej vety tohto zák. ustanovenia premlčujú samostatne vždy odo dňa ich splatnosti. Druhým významným prvkom usporiadania vyplývajúceho z kumulatívnej aplikácie ustanovení § 103 a § 565 OZ je, že predpoklad pre zosplatenie úveru spočíva len v právnej skutočnosti nesplnenia úverovej splátky. V tomto interpretačnom ponímaní, môže veriteľ v prvý deň omeškania dlžníka so zaplatením splátky vyvolať predčasnú splatnosť ostávajúceho dlhu a v tento deň si ho aj uplatniť na súde. Je preto len logické, že práve v tento deň podľa ust. § 103 veta druhá OZ začína plynúť premlčacia doba pre uplatnenie zosplatennej časti záväzku. Otáznym teda je, či a ak áno, aký dosah na toto usporiadanie má ust. § 53 ods. 9 OZ, ktoré v prípade spotrebiteľských zmlúv zaviedlo podmienku pre aplikáciu ust. § 565 OZ, a teda pre právnu možnosť veriteľa žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, v podobe tri mesiace trvajúceho omeškania s jej zaplatením. Súd prvej inštancie sa mylne domnieva, že to v prípade spotrebiteľských vzťahov nevyhnutne vedie k právnomu stavu, v ktorom sa splatnosť zosplateného úveru časovo posúva ešte pred vznik právnej možnosti vyvolať predčasnú splatnosť ostávajúceho dlhu a začatie plynutia premlčacej doby časovo predchádza právnu možnosť veriteľa vôbec uplatniť nárok na súde. Takéto riešenie nereflektuje špecifikum podmienok zosplatenia spotrebiteľských záväzkov oproti stavu predpokladaného v § 103 OZ, necitlivo vnáša do usporiadania pomerov medzi dodávateľom a spotrebiteľom zrejmu nelogickosť a časový paradox a prakticky skracuje zákonom určenú dobu na vykonanie práva (premlčacia doba začína plynúť skôr než veriteľ môže nárok uplatniť na súde). Preto podľa názoru odvolacieho súdu nemôže právne posúdenie v takejto konštelácii v žiadnom prípade obstáť. Odvolací súd v tejto súvislosti pripomína, že interpretáciu, ktorá je v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti, medzi iným tiež i prílišný právny formalizmus, Ústavný súd SR považuje vo svojej judikatúre za nezlučiteľnú s ústavným právom na spravodlivý proces (porovnaj napr. jeho nález sp. zn. I. ÚS 357/2016 zo 14.09.2016). Pri hľadaní racionálne udržateľného a zároveň spravodlivého interpretačného riešenia právnej situácie, ktorá nastúpila po zavedení § 53 ods. 9 OZ, je potrebné mať na zreteli, že hoc sa to na prvý pohľad nemusí takto javiť, nesplnenie úverovej splátky, má z hľadiska naplnenia hypotézy ust. § 103 OZ v spotrebiteľských vzťahoch samo o sebe predsa len iný právny význam. Pokiaľ totiž uvedené zákonné ustanovenie vo všeobecnosti počíta so zosplatením úveru z dôvodu nesplnenia splátky (v prvý deň omeškania so zaplatením splátky môže veriteľ zosplatiť úver a uplatniť si celú úverovú pohľadávku na súde), v prípade spotrebiteľských vzťahov sa k právnej skutočnosti nesplnenia úverovej splátky musí pripojiť aj právna udalosť uplynutia troch mesiacov od omeškania s jej zaplatením. S takouto ďalšou udalosťou však ust. § 103 OZ (rovnako ako ani ust. § 565 OZ) explicitne nepočíta a z vyššie uvedených argumentov podľa názoru odvolacieho súdu vyplýva, že ňou upravené usporiadanie nemožno na spotrebiteľské vzťahy bez logickej korektúry vziať. Preto sa odvolací súd domnieva, že priama aplikácia tohto zákonného ustanovenia je na spotrebiteľské záväzky nepatričná a že je vhodnejšie s použitím ust. § 853 ods. 1 OZ spravovať sa ním len analogicky.

Vzhľadom na uvedené podľa názoru odvolacieho súdu možno vyvodiť, že premlčacia doba vo vzťahu k zosplatnenej časti spotrebiteľského dlhu začína plynúť vždy tri mesiace po splatnosti každej z postupne omeškaných splátok. Zároveň tento spôsob právneho posúdenia umožňuje vyriešiť interpretačnú dilemu tiež ohľadne použiteľnosti ust. § 565 veta druhá OZ, vylúčenie ktorého práve v spotrebiteľských vzťahoch paradoxne nedáva žiaden zmysel, nakoľko je pre spotrebiteľa celkom zrejme priaznivé, a to v tom smere, že právo zosplatiť úver môže veriteľ použiť vždy len najneskôr do dňa splnenia zákonných podmienok pre zosplatenie úveru vo vzťahu k ďalšej úverovej splátke, k čomu dochádza nielen splatnosťou ďalšej splátky, ale zároveň uplynutím troch mesiacov od jej splatnosti. Inak povedané, rovnaké účinky, aké ust. § 103 OZ pripisuje nezaplateniu splátky a ust. § 565 OZ zročnosti splátky nasledujúcej, je potrebné v spotrebiteľských vzťahoch, a teda v súvislosti s ust. § 53 ods. 9 OZ vidieť v spojení zročnosti splátky (nezaplatení splátky) a uplynutí určeného času pre možnosť zosplatenia spotrebiteľského záväzku. Po premietnutí týchto všeobecných východísk na posudzovanú vec odvolací súd uzavrel, že všeobecná trojročná premlčacia doba pre uplatnenie zosplatennej časti úveru v danom prípade začala plynúť tri mesiace po dni nasledujúcom po splatnosti splátky za mesiac február 2016 (16.02.2016) a nakoľko k uplatneniu nároku na súde dňa 25.03.2019 došlo ešte pred jej uplynutím (16.05.2019), k premlčaniu práva nedošlo a právne posúdenie tejto otázky súdom prvej inštancie je nesprávne. Odvolací súd pre úplnosť poznamenáva, pokiaľ ide o prípadné skôr splatné splátky (zročné do 15.02.2016), pokiaľ také vyjdú v ďalšom konaní najavo, v ich prípade plynula premlčacia doba samostatne vždy od ich splatnosti podľa ust. § 103 veta prvá OZ.“

7/ Ďalšieho pojednávania, ktoré sa uskutočnilo dňa 30.06.2022 sa zúčastnili obe strany. Žalovaný na pojednávaní uviedol, že on podpisoval všetky zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru s T. (na t. s. sa vedie konanie o nárokoch z ďalšej zmluvy uzavretej medzi T. a žalovaným) a podpisoval ich elektronicky v roku 2017. Toto pojednávanie žiadali strany sporu zhodne odročiť za účelom dohody na obsahu súdneho zmiere. Odročené pojednávanie sa uskutočnilo dňa 23.08.2022 a žalovaný sa ho nezúčastnil, hoci bol naň riadne predvolaný, keď predvolanie na pojednávanie mu bolo doručené dňa 01.08.2022. V emailovej správe zo dňa 22.08.2022 (č. l. 98 spisu) žalovaný svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnil a zároveň uviedol, že bude súhlasíť s rozhodnutím súdu nech to dopadne ako to dopadne. Tiež uviedol, že svoj dlh chce splácať.

8/ Vzhľadom na uvedené, súd na pojednávaní, len za prítomnosti splnomocneného zástupcu žalobcu, vykonal dokazovanie listinami, ktoré do spisu doručil výlučne žalobca, keď iné dôkazy navrhnuté neboli. Súd pritom nepovažoval za nevyhnutné pre rozhodnutie o veci vykonať iné dôkazy, ktoré žalovaný (v spore v pozícii spotrebiteľa) nenavrhol (§ 295 CSP).

9/ Pokiaľ ide o poukaz na možnú aplikáciu ust. § 295 CSP, táto prichádzala do úvahy z dôvodu, že nárok uplatnený žalobou súd vyhodnotil ako nárok zo spotrebiteľskej zmluvy, pretože žalované nároky vyplývajú zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

10/ Vykonaným dokazovaním, ako aj vychádzajúc zo skutkových tvrdení strán sporu, ktoré boli zhodné, resp. tvrdení, ktoré žalovaný nepoprel, súd zistil, že žalovaný elektronicky, a to prostredníctvom mobilnej aplikácie T. dňa 21.08.2017 s touto bankou uzavrel zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru s poistením pre fyzické osoby č. XXXXXXXXXX, Q. (č. l. 13 - 19 a 86 spisu). Predmetom zmluvy bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru vo výške a mene 6.647,29 eur, a to na splatenie nesplatených záväzkov žalovaného voči T. vo výške 1.697,29 eur ku dňu 21.08.2017 a vo zvyšnej časti išlo o bezúčelový úver. Vrátenie úveru bolo dohodnuté v 84 splátkach vo výške 123,80 eur, splatných 20. dňa príslušného mesiaca s tým, že splatnosť prvej splátky bola dohodnutá tak, že je splatná v najbližší termín splatnosti splátky nasledujúcej po dni poskytnutia úveru. V zmluve bolo dojednané aj doplnkové poistenie úveru s výškou mesačného poistného 2,35 eur a tiež bol dohodnutý poplatok za úver v sume 99,- eur. Termín konečnej splatnosti úveru bol dohodnutý na 84 mesiacov od splatnosti prvej mesačnej anuitnej splátky, resp. v deň určený v zmysle čl. III, bod 7 zmluvy. V čl. VI ods. 1 písm. a) zmluvy je uvedené, že veriteľ má právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, t.j. má právo požadovať splatenie pohľadávky veriteľa a dlžník je povinný pohľadávku veriteľa zaplatiť aj pred dňom konečnej splatnosti úveru, ak je dlžník v omeškaní so splatením pohľadávky veriteľa alebo jej akejkoľvek časti po dobu dlhšiu ako 3 mesiace.

11/ Na základe uvedenej zmluvy bol žalovanému poskytnutý dohodnutý úver, ktorý žalovaný čerpal vzápätí po podpísaní úverovej zmluvy(č. l. 86 spisu).

12/ Z listiny na č. I. 33 spisu (ako aj z vyjadrenia na č. I. 66 spisu) vyplýva, že žalovaný zaplatil dohodnuté mesačné splátky splatné 20.09.2017, 20.10.2017, 20.11.2017, 20.12.2017, 20.01.2018, 20.02.2018, 20.03.2018, 20.04.2018, 20.05.2018, 20.06.2018, 20.07.2018, 20.08.2018 a 20.09.2018. Súčasne časť jeho úhrad bola započítaná na poplatok z úveru (99,- eur), poplatky vo výške 16,- a 15,- eur (3x) a úroky z omeškania spolu v sume 0,79 eur. Celkové úhrady žalovaného tak predstavovali 1.770,19 eur.

13/ Žalobca k žalobe pripojil list vyhotovený T. dňa 14.01.2019 označený ako „Výzva pred mimoriadnou splatnosťou“, ktorý podľa poštového podacieho hárku Slovenskej pošty, a.s. na č. I. 30 spisu odoslal ešte v ten deň doporučenou zásielkou žalovanému na adresu uvedenú v úverovej zmluve. V uvedenom liste T. žalovanému oznámila, že voči nemu ku dňu 12.01.2019 eviduje pohľadávky po splatnosti, medzi nimi i spotrebiteľský úver Q. vo výške 412,61 eur s tým, že v dlžnej pohľadávke je započítaná aj omeškaná suma na poisťovní. V uvedenom liste T. súčasne žalovaného vyzvala na bezodkladné zaplatenie dlžnej sumy, najneskôr do 5 kalendárnych dní s tým, že ak pohľadávku v omeškaní neuhradí v stanovenom termíne, pristúpi k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti v liste uvedených úverových produktov a v takomto prípade mu vznikne povinnosť uhradiť celú pohľadávku naraz. Tiež môže byť pohľadávka postúpená na vymáhanie externej inkasnej spoločnosti alebo advokátskej kancelárii (č. I. 29 spisu).

14/ Zo sumy vo výške 412,61 eur uvedenej vo vyššie opísanej výzve vyplýva, že táto zodpovedá viac ako trom dlžným splátkam úveru a poisťovní (súčet trojnásobku sumy 123,70 eur a trojnásobku sumy 2,35 eur predstavuje 378,15 eur), čo zodpovedá priebehu splácania úverových splátok, ktoré boli zaplatené len do 20.09.2018 a teda nezaplatené splátky, ktoré boli predmetom výzvy sú splátky splatné 20.10.2018, 20.11.2018 a 20.12.2018.

15/ Listom zo dňa 14.02.2019 s identifikačným údajom Q., označeným ako „Oznámenie o vyhlásení splatnosti a výzva na zaplatenie“, ktorý bol podľa poštového podacieho hárku Slovenskej pošty, a.s. na č. I. 28 spisu odoslaný ešte v ten deň doporučenou zásielkou žalovanému na adresu uvedenú v úverovej zmluve, T. žalovanému oznámila, že z dôvodu, že napriek jej predchádzajúcim písomným výzvam od neho neeviduje úhradu svojej splatnej pohľadávky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX, ktorý stav pretrváva viac ako 3 mesiace od vzniku omeškania, vyhlasuje splatnosť úveru dňom doručenia tohto oznámenia (č. I. 27 spisu). Pokiaľ ide o identifikačný údaj Q. uvedený v liste, z prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok na č. I. 12 p.v. spisu vyplýva, že ide o account číslo pre produkt - zmluvu s variabilným symbolom XXXXXXXXXXXX.

16/ Listom zo dňa 12.11.2021 T. žalovanému oznámila, že s účinnosťou ku dňu 10.11.2021 svoju pohľadávku zo zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru č. XXXXXXXXXXXX vo výške 6.375,78 eur spolu so všetkými právami s ňou spojenými postúpila na spoločnosť EOS KSI Slovensko, s.r.o. (č. I. 31 spisu), a to na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 09.11.2021 (č. I. 7-12 spisu). Z poštového podacieho hárku Slovenskej pošty, a.s. na č. I. 32 spisu vyplýva, že list bol odoslaný žalovanému doporučenou zásielkou dňa 12.11.2021.

17/ Na základe takto ustáleného skutkového stavu sa súd na prvom mieste zaoberal tým, či žalovaný nárok nie je premlčaný, pretože podľa § 54a Občianskeho zákonníka účinného od 05.12.2018, premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a ani ho platne zabezpečiť; ustanovenie § 151j ods. 2 tým nie je dotknuté.

18/ Žalovaný nárok sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe uvedenej v ust. § 101 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého „pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.“

19/ V ďalšom ustanovení, ktorým je druhá veta ust. § 103 Občianskeho zákonníka je uvedené „inak“, a to, že „ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.“

20/ Podľa § 1 písm. a) zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii, lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím

ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva v čase odo dňa účinnosti tohto zákona / t.j. od 27.03.2020/ do 30. apríla 2020 neplýnú.

21/ Podľa § 8 písm. a) zákona č. 62/2020 Z. z. lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva, v čase odo dňa účinnosti tohto zákona / t.j. 19.01.2021/ do 28. februára 2021 neplýnú,

22/ Z ustanovenia § 103 Občianskeho zákonníka, podľa názoru súdu, vyplýva, že v prípadoch, kedy dlžník stratí tzv. výhodu splátok, ako tomu bolo aj v predmetnom spore, trojročná premlčacia doba, pokiaľ ide o celý zostávajúci dlh, začína plynúť odo dňa splatnosti nesplnenej splátky.

23/ V prejednávanej veci tak, podľa názoru súdu, premlčacia doba začala vo vzťahu k tomuto nároku plynúť dňom nasledujúcim po splatnosti prvej nesplnenej splátky, t.j. od 21.10.2018, s ktorou jedinou splátkou bol žalovaný v čase oznámenia o zosplatnení v omeškaní viac ako 3 mesiace. Trojročná premlčacia doba „predĺžená“ celkovo o 76 dní (v zmysle ustanovení § 1 písm. a) a § 8 písm. a) zákona č. 62/2020 Z. z. citovaných v odsekoch 19 a 20 tohto odôvodnenia) tak uplynula dňom 05.01.2022.

24/ Nakoľko žaloba bola podaná na súde 04.02.2022 (č. l. 41 spisu), súd dospel k záveru, že uplatňovaný nárok je premlčaný a preto ho nemožno žalobcovi (ktorý preukázal svoju aktívnu legitimáciu v spore) s poukazom na § 54a Občianskeho zákonníka priznať.

25/ Súd z tohto dôvodu žalobu ako nedôvodnú zamietol.

26/ Pokiaľ žalobca, ohľadne posúdenia premlčania spotrebiteľského nároku, vo svojom poslednom písomnom vyjadrení citoval niekoľko súdnych rozhodnutí slovenských krajských súdov, tunajší súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z najaktuálnejších rozhodnutí Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8CoCsp/8/20022 zo dňa 28.02.2022 a sp. zn. 6CoCsp/1/2022 zo dňa 28.02.2022, v zmysle ktorých premlčacia doba podľa § 103 Občianskeho zákonníka začína plynúť pre celý splatný dlh od splatnosti tej splátky, pre ktorej nesplnenie došlo k uplatneniu práva veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka.

27/ Ako už súd uviedol, v danom prípade právny predchodca žalobcu právo zosplatniť úver (vyplývajúce mu z § 565 Občianskeho zákonníka) uplatnil, resp. mohol, s poukazom na podmienky vyplývajúce z § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, uplatniť len vo vzťahu ku splátke, s ktorou bol v čase zosplatnenia v omeškaní viac ako 3 mesiace a touto bola splátka splatná 20.10.2018.

28/ Vzhľadom na takýto výsledok sporu, kedy bola žaloba žalobcu zamietnutá, podľa § 255 ods. 1 CSP, žalovanému vzniklo voči žalobcovi právo na plnú náhradu trov konania. Nakoľko vznik trov na strane žalovaného zo spisu nevyplýva a žalovaný sa fakticky zúčastnil sporu len účasťou na pojednávaní na súde, ktorý sídli v meste jeho bydliska (a nemal tak cestovné výdavky), súd trovy konania žalovanému nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Dolný Kubín (§ 362 ods. 1 CSP).

V odvolaní sa musí okrem všeobecných náležitostí podania stanovených v § 127 ods. 1 a 2 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, jeho podpísania a uvedenia spisovej značky tohto konania) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) - § 363 CSP.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).